

РЕШЕНИЕ

№ 19258

гр. София, 08.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **8782** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалбата на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, срещу Решение № 1294/14.03.2024 година, постановено по НАХД № 6568/2023 година по описа на Районен съд - София.

Касаторът твърди, че решението е незаконосъобразно, като постановено при допуснато съществено процесуално нарушение и неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че актът за установяване на административно нарушение е съставен след изтичане на срока по чл. 34 от ЗАНН, че посочената правна квалификация не съдържа състав на административно нарушение, както и че в наказателното постановление не се съдържа дата на извършване на нарушението. Твърди, че от събраните доказателства безспорно се установява извършване на нарушението по чл. 274 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Моли съда да постанови решение, с което да отмени въззивното решение и да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител, поддържа касационната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди наказателното

постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност, при оставяне в сила на обжалваното решение, прави възражение за прекомерност на изплатеното от ответника адвокатско възнаграждение. Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалваното решение. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на А. Б. Г. от [населено място], срещу Наказателно постановление № 687409-F681617/19.01.2023 година на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева, на основание чл. 274 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс за това, че е извършила ревизия на „Дистрибушън Сервисес Мениджмънт СРЛ“, ЕИК [ЕГН], без да и е възложено извършването на такава.

С Решение № 1294/14.03.2024 година, постановено по НАХД № 6568/2023 година по описа на Районен съд - София съдът е отменил наказателното постановление. За да постанови този резултат въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че с Ревизионен акт № Р-22221021001804-091-001/19.08.2021 година А. Г., в качеството си на орган по приходите, е установила задължения за данък върху добавената стойност на „Дистрибушън Сервисес Мениджмънт СРЛ“, ЕИК [ЕГН] в размер на 28,34 лева за данъчен период м. 12.2020, като е включила доставка, извършена на 13.12.2020 година. Приел е, че ревизията е възложена със Заповед № Р-22221001804-020-001/29.03.2021 година за данъчния период 14.12.2020 – 28.02.2021 година. Приел е, че включената доставка от 13.12.2020 година е извън възложения обхват на ревизията. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неправилно квалифициране на административното нарушение, липса на посочена дата на извършване на нарушението, както и започване на административнонаказателното производство след изтичане на срока по чл. 34 от ЗАНН.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е правилно е приел, че с Ревизионен акт № Р-22221021001804-091-001/19.08.2021 година А. Г., в качеството си на орган по приходите, е установила задължения за данък върху добавената стойност на „Дистрибушън Сервисес Мениджмънт СРЛ“, ЕИК [ЕГН] в размер на 28,34 лева за данъчен период м. 12.2020, като е включила доставка, извършена на 13.12.2020 година, след като ревизията е възложена със Заповед № Р-22221001804-020-001/29.03.2021 година за данъчния период 14.12.2020 – 28.02.2021 година.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя извода на въззивния съд, че в акта за

установяване на административно нарушение и в наказателното постановление не е посочена датата/периода на извършване на нарушението. Датата на извършване на нарушението е реквизит на акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление. Същата има съществено значение за определяне предмета на доказване и при извършване на преценка за сроковете за образуване на административнонаказателното производство. Като не е посочена дата/период на извършване на нарушението е нарушено правото на защита на наказаното лице, поради което нарушението следва да се квалифицира като съществено. Отделно от това съдът е лишен от възможност да извърши проверка за законосъобразност на наказателното постановление.

Констатираното нарушение е достатъчно за отмяна на наказателното постановление, както правилно е приел въззивният съд.

За прецизност на изложението настоящият състав намира за необходимо да изложи и следното :

Мотивите на въззивния съд, че в наказателното постановление не е посочена правната квалификация на нарушението са неправилни. В наказателното постановление е посочена разпоредбата на чл. 274 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Същата съдържа и диспозиция и санкция така, че административнонаказващият орган не е допуснал посоченото нарушение. Отделно от това винаги при извършване на преценка дали е посочена правната квалификация следва да се съобразява характера на санкционната разпоредба. Ако същата е бланкетна е необходимо посочване на нарушеното правило за поведение. Случаят не е такъв. Посочените в обстоятелствената част на наказателното постановление разпоредби уреждат реда за извършване на ревизия.

Настоящият състав намира, че срокът за съставяне на акт за установяване на административно нарушение не е изтекъл. Административнонаказващият орган е разбрал за извършеното нарушение на 13.09.2022 година, след извършване на проверка, обективирана в доклад с изх. № 11-02-198#8/13.09.2022 година. Актът за установяване на административно нарушение е съставен на 17.10.2022 година.

Неправилно е прието от въззивния съд, че наказващият орган е бездействал. С Тълкувателно решение 1/27.02.2015 година на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, постановено по т.д. № 1/2014 година, е определил сроковете, като давностни. Относими към настоящия казус са мотивите на Тълкувателно решение № 4/29.03.2021 година, постановено по т.д. № 3/2019 година на Върховния административен съд на Република България, с което е дадено разрешение на противоречивото тълкуване от съдилищата на въпроса за срокът за съставяне на акт за установяване на административно нарушение в случаите по чл. 210а от Закона за защита на потребителите. Общото събрание на съдиите е приело, че „моментът на преценка на обстоятелствата – има ли данни за извършено административно нарушение и кой е неговият автор, е обективен и това е момент, регламентиран от законодателя в чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Административнонаказателното преследване се изключва по давност, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя, а не от момента, в който е съществувала възможност той да бъде открит, или пък от момента, в който горестоящ в йерархията на администрацията орган е счел, че е налице осъществено нарушение от точно определен нарушител. По смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН откриване на нарушителя значи установяване и индивидуализиране на

физическото, респ. на юридическото лице, което е отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде сторено или фактическото намиране на лицето или осъществяването на контакт между нарушителя и актосъставителя (съответно -административнонаказващия орган) или произнасянето на горестоящ или контролен орган, дали е осъществен състав на административно нарушение и кой е правният субект, отговорен за деянието. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изречение 2, предложение 1 ЗАНН постановява, че административнонаказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на административно нарушение в продължение на три месеца от откриване на нарушителя. Съгласно Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по тълкувателно дело № 48/1981 г. на Общото събрание на Наказателна колегия на Върховния съд този тримесечен срок започва да тече от деня, в който органът, овластен по закон да състави акта, е узнал за нарушението. Неговото бездействие повече от три месеца от откриването на нарушението изключва отговорността на нарушителя и е пречка за съставяне на акта.“.

С оглед на горното, тъй като въззивният съд е достигнал до извод за отмяна на наказателното постановление, настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да се остави в сила.

На ответника по жалбата следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 500 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, при неуважаване на направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Изплатеното възнаграждение е съответно на фактическата и правна сложност на делото.

Предвид горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1294/14.03.2024 година, постановено по НАХД № 6568/2023 година по описа на Районен съд – София.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, [населено място], [улица] ДА ЗАПЛАТИ НА А. Б. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.
2.

